

hold til Tydskland, der under visse Forudsætninger endog vilde true dets Tilværelse som uafhængig Stat. Med denne Mand var jeg dengang enig i denne Anskuelse — vi vilde maaffee begge To mindes Tider, da vi vare meget Faa. Jeg kan derfor ikke forstaae, hvorledes han nu kan sige, at det, som nu er kommet, er Noget, hvorpaa han længe har „haabet“ (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!). Hvad mig angaaer, da staaer min Overbeviisning aldeles uroffet, at disse to Folkestammer, der i et Martusende gjennem hele deres Historie paa mange Maader have været sammenslyngede, der som oftest have staaet i en uvenlig, ofte endog i en ligefrem fjendtlig Modsaetning til hinanden, men hvis Skabner ogsaa for kommende Tider synes at være knyttede til hinanden, at de, siger jeg, kunde føre et meget fredeligt og selv lykkeligt Samliv ved Siden af hinanden, under den samme Fyrste, naar de faae Lov til hver at være sig selv (Hør!), faae Lov til hver at have Sit for sig selv (Hør! Hør!). Denne min Overbeviisning er sandelig ikke bleven svækket derved, at, hvad vi i sin Tid udtalte som Formodninger og Frygt, er gaaet i Dpshydelse Stykke for Stykke, langt ud over alle Forventninger. Jeg siger, jeg er bleven fast i den Overbeviisning, at det er umuligt virkelig at sammensmedde dem til eet Staatslegeme med een Sjæl og eet Hjerter, og jeg tilføjer, at det er det Umuligste af alle Umuligheder, at smedde Rænker af Frihedens Malm (Hør!). Det er derfor min Tro, at et saadant Forsøg ikke vil lykkes. Derimod er jeg enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i, at et saadant Forsøg maa gjøres (Tscherning: Hør!). Manifestet af 28de Jan. d. A. er ligesaa lidt kommet mig uventet som ham. Jeg har længe forudseet, at det vilde komme saaledes, og jeg skal i den Henseende blot bringe i Erindring, at, da for faa Maaneder siden Landets politiske Forhold vare under Overveelse her i Salen, syntes alle Rigsdagens ærede Medlemmer i den Grad at være optagne af Betragtningen af alt det vistnok meget Mislige og Faretruende, som laa i en Tilbagevenden til den tidligere Standerinstitution, at det (for at jeg skal bruge det Gæste, jeg har lært af

Reetz's Depescher) faldt aldeles „lydløst til Jorden“, da jeg i den Adresse, jeg tillod mig at forelægge, og i det Par Ord, hvormed jeg ledsagede samme, gjorde opmærksom paa, eller, rettere sagt, ønskede at gjøre opmærksom paa, at det ikke var i Ständeranordningerne af 1831 og 1834, men derimod i Rescriptet af 28de Jan. 1848, at den største og nærmeste Fare for vor fremtidige Udvikling maatte søges. Det er derfor ingenlunde kommet mig uventet, at vi maae ind paa et Heelstatsforsøg, og jeg er derfor af den bestemte Overbeviisning, at Grundtanken i Manifestet af 28de Jan. d. A. nu ikke med nogen Nytte vil kunne beskrives. Det er min Overbeviisning, at den nuværende Regjering eller en hvilken som helst anden Regjering, der nu for Tiden maatte blive dannet, maa tage dette som noget historisk Givet, og det, hvad enten man betragter det som en Nødhavn, hvori Statens Skib efter udstanden Storm søger Ly eller som den Havn, hvori det endelig skal søge og finde Hvile. Dette er et Fremtidsspørgsmaal, hvorom Enhver kan have sine Formodninger, men som kun Fremtiden kan besvare. Forsaa vidt kan jeg altsaa ikke Andet end billige, at Adressen ikke opstiller den Fordring, at Danmarks fremtidige Politik skal bygges paa et andet Grundlag end det givne, da det er min Overbeviisning, at dette vilde gjøre Dannelsen af en hvilken som helst Regjering her i Landet for Diebliffet umulig. Men, fordi man med Adressen accepterer den Grundtanke, at det er igjennem Heelstatsforsøg, at vi maae søge at bjerge ud af disse Aars Forviklinger, hvad bjergeres kan — deraf følger jo rigtignok paa ingen Maade, at man nødvendigviis ogsaa skal acceptere det nærværende Ministerium, og jeg kan ikke indrømme, at, hvad der i den Henseende er sagt af flere ærede Rigsdagsmænd, i mindste Maade gaaer udenfor, hvad der ikke blot er enhver Rigsdagsmands lovlige Ret, men, hvad der vedrører de Spørgsmaal, som jeg synes, det er en constitutionel Forsamlings ligefremme Pligt at underkaste en alvorlig Drøftelse. Jeg maa da ogsaa for mit Vedkommende oprigtigt tilstaae, at, naar den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), ved at fortælle os et østerlandsk Eventyr om en